SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 29. julija 2010*

V zadevi C-214/09 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 12. junija 2009,

Anheuser-Busch Inc. s sedežem v Saint Louisu, Misuri (Združene države Amerike), ki jo zastopata V. von Bomhard in B. Goebel, odvetnika,

pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa A. Folliard-Monguiral, zastopnik,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: angleščina.

Budějovický Budvar, národní podnik s sedežem v Čeških Budjejovicah (Češka republika), ki jo zastopa K. Čermák, odvetnik,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi J.-C. Bonichot (poročevalec), predsednik senata, C. Toader, sodnica, K. Schiemann, L. Bay Larsen in J.-J. Kasel, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Cruz Villalón,
sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. maja 2010,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Družba Anheuser-Busch Inc. (v nadaljevanju: Anheuser-Busch) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (zdaj Splošno sodišče) z dne 25. marca 2009 v zadevi Anheuser-Busch proti UUNT – Budějovický Budvar (BUDWEISER) (T-191/07, ZOdl., str. II-691, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je zavrnilo njeno tožbo za razveljavitev odločbe drugega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) z dne 20. marca 2007 (zadeva R 299/2006-2, v nadaljevanju: sporna odločba), s katero je zavrnil registracijo besedne znamke BUDWEISER in s tem ugodil ugovoru, ki ga je zoper njo vložila družba Budějovický Budvar, národní podnik (v nadaljevanju: Budvar).

Pravni okvir

Uredba (ES) št. 40/94

2 Člen 8 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), ki velja za spor o glavni stvari in je bila naknadno razveljavljena in nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1), naslovljen „Relativni razlogi za zavrnitev“, v odstavku 1 določa:

„Ob ugovoru imetnika prejšnje blagovne znamke se znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira v naslednjih primerih:

a) če je enaka prejšnji blagovni znamki in če so blago in storitve, za katere je registracija zahtevana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja blagovna znamka;

b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo blagovno znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo blagovne znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja blagovna znamka; verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo blagovno znamko."

3 Člen 15 Uredbe št. 40/94, naslovljen „Uporaba znamk Skupnosti", določa:

„1. Če v obdobju petih let po registraciji imetnik ni začel resno in dejansko uporabljati blagovne znamke Skupnosti v Skupnosti za blago ali storitve, za katere jo je registriral, ali če je bila takšna uporaba prekinjena v obdobju petih zaporednih let, se za blagovno znamko Skupnosti uporabljajo sankcije iz te uredbe, razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo.

2. Uporaba v pomenu odstavka 1 pomeni:

a) uporabo blagovne znamke Skupnosti v obliki, ki se glede na obliko, v kateri je bila registrirana, razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega značaja blagovne znamke;

[…]“

4 Člen 42(3) navedene uredbe določa:

„Ugovor mora biti v pisni obliki in navajati razloge. Ugovor se šteje za pravilno vloženega šele po plačilu pristojbine za ugovor. V roku, ki ga določi [UUNT], lahko vlagatelj ugovora v podporo svojemu primeru predloži dejstva, dokaze in vprašanja.“

5 Člen 43, od (1) do (3), Uredbe št. 40/94 določa:

„1. Pri preizkusu ugovora Urad pozove stranke, kolikokrat je to potrebno, da vložijo pripombe v roku, ki ga postavi Urad, o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah.

2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje znamke Skupnosti, ki je vložil pisni ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom objave

znamke Skupnosti prejšnja znamka Skupnosti resno in dejansko uporabljala v Skupnosti za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo razlogi za neuporabo pod pogojem, da je bila prejšnja znamka Skupnosti na ta dan registrirana vsaj pet let. Če ustreznega dokazila ni, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja znamka Skupnosti uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, se za namene preizkusa ugovora šteje, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne znamke iz člena 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna znamka varovana, zamenja z uporabo v Skupnosti."

6 Člen 74, ki je v oddelku 1, naslovljenem „Splošne določbe", naslova IX Uredbe št. 40/94 o postopkovnih določbah in je naslovljen „Preučevanje dejstev s strani Urada po uradni dolžnosti", določa:

„1. V postopku Urad preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar pa je Urad v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.

2. Urad lahko spregleda dejstva, na katere se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času."

7 Člen 76(1) te uredbe določa:

„Pri vsakem postopku pred Uradom se lahko dokazi dajejo ali pridobivajo na naslednje načine:

a) zaslišanje strank;

b) zahteva po informacijah;

c) predložitev dokumentov in posameznih dokazov;

d) zaslišanje prič;

e) izvedenska mnenja;

f) zaprisežene ali potrjene pisne izjave ali izjave, ki imajo podoben učinek po zakonu države, v kateri je izjava sestavljena."

Izvedbena uredba iz leta 1995

8 Pravilo 16 Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 (UL L 303, str. 1, v nadaljevanju: izvedbena uredba iz leta 1995) določa:

„1. Vsak ugovor lahko vsebuje podrobnosti o dejstvih, dokazih in navedbah, predloženih v podporo ugovoru, ki jih spremlja ustrezna dodatna dokumentacija.

2. Če ugovor temelji na prejšnji znamki, ki ni znamka Skupnosti, ugovor po možnosti spremlja dokaz o registraciji ali vložitvi prijave prejšnje znamke, na primer potrdilo o registraciji. […]

3. Ostali podrobni podatki o dejstvih, dokazih in navedbah ter druga dodatna dokumentacija iz odstavka 1 ter dokazi iz odstavka 2 se lahko, če niso predloženi skupaj z ugovorom ali naknadno, predložijo po začetku postopka o ugovoru v roku, ki ga določi [UUNT] v skladu s pravilom 20(2)."

9 Pravilo 20(2) izvedbene uredbe iz leta 1995 določa:

„Če ugovor ne vsebuje ostalih podrobnih podatkov o dejstvih, dokazih in navedbah iz pravila 16(1) in (2), [UUNT] pozove ugovarjajočo stranko, naj ostale podrobne podatke predloži v roku, ki ga določi Urad. O vsaki vložitvi ugovarjajoče stranke se obvesti prijavitelja, ki dobi možnost, da odgovori v roku, ki ga določi [UUNT]."

10 Izvedbena uredba iz leta 1995 je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1041/2005 z dne 29. junija 2005 (UL L 172, str. 4, v nadaljevanju: izvedbena uredba iz leta 2005), ki je začela veljati 25. julija 2005.

11 Pravilo 18(1) izvedbene uredbe iz leta 2005 določa:

„Če je ugovor dopusten na podlagi pravila 17, [UUNT] pošlje strankam sporočilo, da šteje, da se je postopek ugovora začel dva meseca po prejemu obvestila. Rok se lahko podaljša do največ 24 mesecev, če obe stranki predložita prošnji za takšno podaljšanje pred iztekom roka."

12 Pravilo 19 izvedbene uredbe iz leta 2005 določa:

„1. [UUNT] omogoči stranki, ki ugovarja, da predstavi dejstva, dokaze in navedbe v podkrepitev ugovora ali da dopolni dejstva, dokaze ali navedbe, ki so že bili predloženi na podlagi pravila 15(3), v roku, ki ji ga določi in ki znaša najmanj 2 meseca od datuma, ki se šteje za začetek postopka ugovora v skladu s pravilom 18(1).

2. V roku iz odstavka 1 lahko stranka, ki ugovarja, vloži dokaz o obstoju, veljavnosti in obsegu varstva svoje prejšnje znamke ali prejšnje pravice, kakor tudi dokaz o upravičenosti do vložitve ugovora. Stranka, ki ugovarja, priskrbi zlasti naslednje dokaze:

a) če ugovor temelji na znamki, ki ni znamka Skupnosti, dokaz o njeni vložitvi ali registraciji, s predložitvijo:

[…]

ii) če je znamka registrirana, prepisa zadevnega potrdila o registraciji in, odvisno od primera, zadnjega potrdila o podaljšanju, iz katerega je razvidno, da rok varstva znamke traja čez rok iz odstavka 1 in vsako podaljšanje tega roka, ali enakovrednih dokumentov, ki jih je izdal organ, pri katerem je bila znamka registrirana;

[…]

4. [UUNT] ne upošteva pisnih stališč ali dokumentov ali njihovih delov, ki niso bili predloženi ali ki niso bili prevedeni v jezik postopka v roku, ki ga je določil [UUNT].“

Dejansko stanje

13 Dejansko stanje spora pred Splošnim sodiščem, kot je razvidno iz izpodbijane sodbe, je mogoče povzeti tako.

14 Družba Anheuser-Busch je 1. aprila 1996 pri UUNT vložila zahtevo za registracijo besednega znaka „budweiser“ kot znamke Skupnosti za proizvode iz razreda 32 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, ki ustrezajo opisu: „pivo, ale, temno pivo, alkoholne in brezalkoholne pijače s sladom“.

15 Družba Budvar je 28. septembra 1999 vložila ugovor zoper registracijo znamke, za katero je vložena prijava, za vse zadevne proizvode, pri čemer se, prvič, na podlagi člena 8(1)(a) in (b) Uredbe št. 40/94 sklicuje na obstoj treh znamk, in sicer:

– mednarodno besedno znamko BUDWEISER (R 238203) (v nadaljevanju: znamka R 238 203), registrirano za „pivo vseh vrst“, z učinkom v Nemčiji, Avstriji, Beneluksu in v Italiji,

– mednarodno figurativno znamko, ki vsebuje besedi „Budweiser Budvar“ (št. 674 530) (v nadaljevanju: znamka št. 674 530), registrirano za „slad“ in „pivo“, z učinkom v Avstriji, Beneluksu, Franciji in Italiji, in

– mednarodno figurativno znamko, ki vsebuje besedi „Budweiser Budvar“ (št. 614 536) (v nadaljevanju: znamka št. 614 536), registrirano za „pivo“, z učinkom v Nemčiji, Avstriji, Beneluksu, Franciji in Italiji.

16 Drugič, družba Budvar je na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 40/94 navedla več označb porekla, ki vsebujejo izraz „budweiser“.

17 UUNT je sprva določil 24. junij 2000 za rok, do katerega bi morala družba Budvar predložiti dejstva, dokaze in navedbe v podporo svojemu ugovoru. Ta rok je bil pozneje prestavljen na 26. februar 2002. Dokumente, ki jih je družba Budvar v ta namen poslala po telefaksu, je UUNT v celoti prejel 27. februarja 2002.

18 Družba Anheuser-Busch je 8. julija 2002 v skladu s členom 43(2) in (3) Uredbe 40/94 zahtevala, naj družba Budvar v utemeljitev ugovora predloži dokaze o resni in dejanski uporabi navedenih znamk.

19 Družba Budvar je na to zahtevo odgovorila z dopisom z dne 8. novembra 2002, rok, ki ga je za to določil UUNT v dopisu z dne 10. septembra 2002, pa naj bi se iztekel 11. novembra 2002.

20 Družba Budvar se je v tem dopisu izrecno sklicevala na dokumente, ki jih je UUNT prejel 27. februarja 2002, s katerimi naj bi bila dokazana uporaba označb porekla, vključno z besedo „budweiser“, in je menila, da so se ti dokumenti med drugim uporabljali za znamko R 238 203.

21 Poleg tega je družba Budvar oddelku za ugovore UUNT k svojim stališčem z dne 21. januarja 2004 predložila dokument, ki ga je izdala Svetovna organizacija za intelektualno lastnino (OMPI), ki potrjuje, da je bila registracija znamke R 238 203 5. decembra 2000 podaljšana (v nadaljevanju: potrdilo o podaljšanju).

22 Oddelek za ugovore je s prvo odločbo z dne 10. junija 2004 ugodil ugovoru, ki ga je vložila družba Budvar, pri čemer je v bistvu ugotovil, da v Avstriji in Franciji obstaja verjetnost zmede glede znamke, katere registracija se zahteva, in znamke št. 674 530.

23 Drugi odbor za pritožbe UUNT je z odločbo z dne 11. julija 2005 ugodil pritožbi družbe Anheuser-Busch zoper odločbo z dne 10. junija 2004, ker je bila znamka št. 674 530 v obeh zgoraj navedenih državah članicah zaščitena šele po vložitvi prijave zadevne znamke Skupnosti, in zadevo vrnil oddelku za ugovore.

24 Oddelek za ugovore je z drugo odločbo, in sicer z dne 22. decembra 2005, znova ugodil ugovoru, ki ga je vložila družba Budvar. Ob ugotovitvi, da dokaz o uporabi znamke R 238 203 ni zadosten, je preizkus omejil na znamko št. 614 536 in v zvezi s tem odločil, da bo upošteval dokumente, ki jih je družba Budvar predložila v podporo svojemu ugovoru. Nazadnje je oddelek za ugovore v bistvu ugotovil, da v Nemčiji, Avstriji, Beneluksu, Franciji in Italiji glede znamke, katere registracija se zahteva, in navedene prejšnje znamke obstaja verjetnost zmede.

25 Drugi odbor za pritožbe UUNT je s sporno odločbo zavrnil pritožbo družbe Anheuser-Busch zoper odločbo z dne 22. decembra 2005.

26 Odbor za pritožbe je drugače kot oddelek za ugovore menil, da bi bilo znamko R 238 203 mogoče upoštevati, pri čemer je na podlagi dokumentov, ki jih je predložila družba Budvar, ugotovil, da je bil predložen dokaz o resni in dejanski uporabi te znamke.

27 Odbor za pritožbe je ugotovil, da je ugovoru za proizvode „pivo, ale, temno pivo, alkoholne pijače s sladom“ mogoče ugoditi na podlagi člena 8(1)(a) Uredbe št. 40/94 in da je glede drugih proizvodov („brezalkoholne pijače“) ob upoštevanju enakosti znamk in očitne podobnosti med proizvodi ugovoru za te proizvode mogoče ugoditi na podlagi odstavka 1(b) tega člena.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

28 Družba Anheuser-Busch je 31. maja 2007 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razveljavitev sporne odločbe.

29 UUNT in družba Budvar sta predlagala, naj se tožba zavrne.

30 Ker družba Anheuser-Busch v pritožbi navaja le nekatere dele izpodbijane sodbe, bodo v nadaljevanju obravnavani le ti.

31 Družba Anheuser-Busch v drugem tožbenem razlogu, in sicer glede kršitve člena 74(2) Uredbe št. 40/94, odboru za pritožbe očita zlasti, da ni zavrnil potrdila o podaljšanju, ker naj bi ta dokument družba Budvar predložila 21. januarja 2004.

32 Splošno sodišče je v zvezi s tem v točkah od 63 do 71 izpodbijane sodbe razsodilo, prvič, da pri sporni odločbi ni mogoče ugotoviti nobene kršitve člena 74(2) Uredbe št. 40/94, ker iz nje ni razvidno, da je odbor za pritožbe ugotovil, da potrdilo o podaljšanju ni bilo predloženo v ustreznem času, in da je navedeno določbo uporabil zato, da bi jo bilo mogoče upoštevati, ter drugič, da je bilo navedeno potrdilo zaradi obrazložitve v točkah 78 in 79 izpodbijane sodbe predloženo v ustreznem času.

33 V navedenih točkah 78 in 79 je Splošno sodišče zlasti ugotovilo, da čeprav je iz razlage pravila 16 v povezavi s pravilom 20 izvedbene uredbe iz leta 1995 razvidno, da ima UUNT pravico zahtevati dokaz o podaljšanju veljavnosti prejšnje znamke, če se je ta iztekla po datumu vložitve ugovora, drugi odstavek navedenega pravila 20 ne zavezuje vlagatelja ugovora, naj na lastno pobudo predloži tak dokaz niti ne določa, da mora UUNT izločiti dokument, če mu je predložen prepozno.

34 Splošno sodišče je v zvezi s pravilom 20(2) izvedbene uredbe iz leta 1995 v točki 73 izpodbijane sodbe prav tako razsodilo, da lahko UUNT v skladu s členom 74(2) Uredbe št. 40/94 po prostem preudarku odloči, ali bo upošteval dokaze, ki so bili predloženi po izteku roka, in da tega pravila ni mogoče razlagati tako, da bi bilo v nasprotju z jasnim besedilom navedene uredbe.

35 Splošno sodišče je v točkah od 74 do 77 izpodbijane sodbe menilo, da v zvezi z načelom pravne varnosti, kot je potrjeno v sodni praksi Sodišča, določb, ki so bile z izvedbeno uredbo iz leta 2005 vpeljane v izvedbeno uredbo iz leta 1995, zlasti njenega pravila 19(4), v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti retroaktivno.

36 Zato je Splošno sodišče drugi tožbeni razlog družbe Anheuser-Busch zavrnilo kot neutemeljen.

37 Družba Anheuser-Busch je s tretjim tožbenim razlogom, in sicer glede kršitve člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94, trdila, da dokazi, ki jih je predložila družba Budvar, niso zadoščali za dokaz resne in dejanske uporabe znamke R 238 203.

38 Splošno sodišče je po tem, ko je v točkah od 99 do 105 izpodbijane sodbe opozorilo na sodno prakso glede razlage pojma resne in dejanske uporabe, v točki 106 ugotovilo, da je odbor za pritožbe v obravnavani zadevi menil, da „so dokazi, ki jih je predložila družba Budvar, nedvomno zadoščali za dokaz resne in dejanske uporabe znamke […] [R 238 203]“ in da se je navedeni odbor skliceval zlasti na oglase, ki prikazujejo podobe piva Budvar, ki nosi znamko BUDWEISER, na račune, naslovljene na stranke v Nemčiji in Avstriji, ter na dejstvo, da so se ti oglasi in računi nanašali na upoštevno obdobje v smislu člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94.

39 Najprej, glede oglasov, objavljenih v eni avstrijski in več nemških revijah, ki jih je družba Budvar 8. novembra 2002 predložila UUNT, je Splošno sodišče v točki 110 izpodbijane sodbe ugotovilo, da družba Anheuser-Busch ne prereka, da ti dokumenti pomenijo dokaze glede vrste proizvodov (pivo) ter glede kraja (Nemčija in Avstrija) in časa (leto 1995 za Avstrijo in od leta 1996 do leta 1998 za Nemčijo) uporabe izraza „budweiser“. Splošno sodišče je v isti točki dodalo, da družba Anheuser-Busch prav tako ne prereka, da bi se lahko uporaba izraza „budweiser“ v različnih oblikah, uporabljenih v oglasih, ki jih je predložila družba Budvar, nanašala na znamko R 238 203.

40 Dalje, glede oglasov in računov, ki jih je UUNT v celoti prejel 27. februarja 2002, je Splošno sodišče v točki 111 izpodbijane sodbe navedlo, da je družba Budvar te dokumente predložila, da bi dokazala uporabo označb porekla, ki vsebujejo izraz „budweiser“, vendar da se je v svojem dopisu z dne 8. novembra 2002 kot odgovor na zahtevo družbe Anheuser-Busch, naj dokaže resno in dejansko uporabo prejšnjih znamk, navedenih v utemeljitev ugovora, družba Budvar izrecno sklicevala na navedene dokumente in navedla, da med drugim veljajo za znamko R 238203.

41 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 112 izpodbijane sodbe menilo, da družba Anheuser-Busch pred Splošnim sodiščem ni izpodbijala dejstva, da so zadevni dokumenti povezani z uporabo znamke R 238 203, in da prav tako ni izpodbijala dejstva, da ti dokumenti pomenijo dokaze glede kraja, časa in obsega uporabe navedene znamke, ki so bili po mnenju Splošnega sodišča sicer jasno razvidni iz navedenih dokumentov.

42 Nazadnje, Splošno sodišče je v točki 114 izpodbijane sodbe glede trditve družbe Anheuser-Busch, da bi se odbor za pritožbe moral opreti na druge ugotovitve, na primer na vrsto uporabe znamke R 238 203 v Nemčiji in Avstriji, razsodilo, da v zvezi s tem zadošča poudariti, da se je odbor za pritožbe skliceval na oglase, ki prikazujejo podobe „piva“ Budvar, ki nosi navedeno prejšnjo znamko. Splošno sodišče je poleg tega menilo, da je vrsta uporabe te znamke, in sicer v delu, v katerem se sklicuje na pivo, razvidna tako iz oglasov kakor iz računov, ki jih je predložila družba Budvar, in da je odbor za pritožbe ob sklicevanju na račune implicitno, vendar neizogibno ugotovil isto vrsto uporabe.

43 Splošno sodišče je zato tretji tožbeni razlog družbe Anheuser-Busch zavrnilo kot neutemeljen.

44 Splošno sodišče je torej zavrnilo razveljavitveno tožbo v celoti.

Predlogi strank

45 Družba Anheuser-Busch v pritožbi Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo,

– UUNT naloži plačilo stroškov.

46 UUNT in družba Budvar predlagata, naj se pritožba zavrne in naj se družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov.

Pritožba

47 Družba Anheuser-Busch se v podporo pritožbi sklicuje na tri pritožbene razloge, in sicer glede kršitve, prvič, člena 42(3) Uredbe št. 40/94 v povezavi s praviloma 16(1) in (3) ter 20(2) izvedbene uredbe iz leta 1995, drugič, člena 74(2) Uredbe št. 40/94, in tretjič, člena 43(2) in (3) te uredbe.

Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 42(3) Uredbe št. 40/94 v povezavi s praviloma 16(1) in (3) ter 20(2) izvedbene uredbe iz leta 1995

Trditve strank

48 Družba Anheuser-Busch s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče pri razlagi člena 42(3) Uredbe št. 40/94, ki jo je podalo v točkah 78 in 79 izpodbijane sodbe, napačno uporabilo pravo.

49 Po njenem mnenju je ta razlaga v celoti v nasprotju s prejšnjo sodno prakso Splošnega sodišča ter z ustaljeno dolgoletno prakso UUNT, natančneje do uzakonitve te sodne prakse in prakse s pravilom 19 izvedbene uredbe iz leta 2005.

50 Iz sodb z dne 20. aprila 2005 v zadevi Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, ZOdl., str. II-1319) in z dne 13. septembra 2006 v zadevi MIP Metro proti UUNT – Tesco Stores (METRO) (T-191/04, ZOdl., str. II-2855) je namreč razvidno, da je Splošno sodišče tako kot UUNT menilo, da če se od vlagatelja ugovora zahteva predložitev dejstev, dokazov in navedb v podporo ugovoru, jih mora predložiti v roku, ki ga določi UUNT, in da se ta obveznost razširja na dokaz o podaljšanju prejšnje znamke, če je bila ta medtem podaljšana, če ta dokaz ni razviden iz nobenega od dokumentov, priloženih ugovoru.

51 Ustaljena praksa UUNT, ki vsebuje zahtevo, da je treba v ustreznem času predložiti dokaz o podaljšanju, je povzročila spremembo njegovih smernic in nato uzakonitev s pravilom 19(2)(a)(ii) izvedbene uredbe iz leta 2005.

52 V teh okoliščinah naj bi Splošno sodišče, ki ni priznalo obveznosti družbe Budvar, da predloži potrdilo o podaljšanju znamke R 238 203 na dan, na katerega bi morala biti predložena dejstva, dokazi in navedbe v podporo ugovoru, in sicer 26. februarja 2002, napačno sklepalo, da je imel odbor za pritožbe pravico do proste presoje, ali je treba to prepozno predloženo potrdilo upoštevati ali ne.

53 UUNT ugovarja, da so ugotovitve Splošnega sodišča utemeljene, ker čeprav bi bil v skladu s praviloma 16 in 20 izvedbene uredbe iz leta 1995 UUNT ali stranka v postopku z ugovorom upravičena zahtevati dokaz o podaljšanju prejšnje pravice, ki naj bi se iztekla med postopkom, to ne pomeni – kar je prav tako potrjeno s sodno prakso Splošnega sodišča, na katero se sklicuje družba Anheuser-Busch – da bi moral imetnik te prejšnje pravice predložiti potrdilo o podaljšanju na lastno pobudo.

54 UUNT poleg tega opozarja, da je bil prvotni rok, ki ga je za predložitev dokazov v podporo ugovoru, vloženemu 28. septembra 1999, določil oddelek za ugovore, 24. junij 2000 in da znamke R 238 203 ne bi bilo treba podaljšati najpozneje do 5. decembra 2000. Vendar naj ne bi nobena določba izvedbene uredbe iz leta 1995 zahtevala dokaza o prihodnjem dogodku, v obravnavani zadevi dokaza o navedenem podaljšanju. Čeprav je bil prvotno določeni rok podaljšan do 26. februarja 2002, naj oddelek za ugovore ne bi izrecno zahteval, da je treba dokaz o podaljšanju predložiti v tem roku.

55 Družba Budvar poudarja, da je ugovoru dodala priloge s podrobnimi utemeljitvami in več dokazov, med katerimi je bilo potrdilo o registraciji znamke R 238 203, s katerim je podana veljavnost te znamke na dan vložitve ugovora. Tako naj bi spoštovala obveznost „predložiti dejstva, dokaze in navedbe v podporo svojemu ugovoru“ in naj ne bi bila zavezana predložiti potrdila o podaljšanju po datumu vložitve ugovora.

Presoja Sodišča

56 Družba Anheuser-Busch s prvim pritožbenim razlogom v bistvu trdi, da je v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče razsodilo v točki 79 izpodbijane sodbe, iz razlage člena 42(3) Uredbe št. 40/94 v povezavi s praviloma 16(1) in (3) ter 20(2) izvedbene uredbe iz leta 1995 razvidno, da mora vlagatelj ugovora na lastno pobudo v roku, ki ga določi UUNT v skladu s členom 42(3) Uredbe št. 40/94, predložiti dokaz o podaljšanju prejšnje znamke, katere imetnik je, na katero se sklicuje na podlagi člena 8(1) Uredbe št. 40/94, z drugimi dejstvi, dokazi in navedbami, predloženimi v podporo ugovoru, če se tako podaljšanje zgodi po datumu vložitve ugovora, vendar pred iztekom tega roka.

57 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da kot je razsodilo Splošno sodišče, niti člen 42(3) Uredbe št. 40/94 niti pravili 16(1) in (3) ter 20(2) izvedbene uredbe iz leta 1995 ne pojasnjujejo, kakšna dejstva, dokaze in navedbe je treba predložiti v podporo ugovoru v roku, določenem v skladu s členom 42(3) Uredbe št. 40/94.

58 V navedenih določbah zlasti ni nobene navedbe v tem smislu, da bi moral vlagatelj ugovora na lastno pobudo in v navedenem roku predložiti dokaz o podaljšanju prejšnje znamke, ki ga navaja, če naj bi se podaljšanje zgodilo po vložitvi ugovora.

59 Poleg tega taka razlaga v nasprotju s trditvijo družbe Anheuser-Busch nikakor ni razvidna niti iz sodne prakse Splošnega sodišča, zlasti ne iz zgoraj navedenih sodb Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) in MIP Metro proti UUNT – Tesco Stores (METRO), niti iz ustaljene prakse UUNT pred sprejetjem izvedbene uredbe iz leta 2005.

60 V sporih, v katerih sta bili izrečeni ti sodbi Splošnega sodišča, je UUNT izrecno zahteval, naj vlagatelj ugovora predloži dokaz o podaljšanju prejšnjih znamk v roku, določenem v skladu s členom 42(3) Uredbe št. 40/94, če naj bi se to podaljšanje zgodilo pred iztekom navedenega roka. V teh sporih torej vprašanje ni bilo, ali mora vlagatelj ugovora na lastno pobudo predložiti tak dokaz. Nasprotno, to vprašanje se postavlja v obravnavanem sporu, ker v tej zadevi ni sporno, da UUNT vlagatelja ugovora ni izrecno pozval k predložitvi takega dokaza.

61 Poleg tega je Splošno sodišče v zgoraj navedeni sodbi Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) odločilo, da tudi če obstaja izrecna zahteva za predložitev dokaza o podaljšanju prejšnje znamke na podlagi člena 42(3) Uredbe št. 40/94, UUNT ne bi smel zavrniti ugovora, ker tak dokaz ni bil predložen.

62 Splošno sodišče je v točki 40 zgoraj navedene sodbe Atomic proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) namreč razsodilo, da lahko vlagatelj ugovora prosto izbere dokaz, za katerega meni, da ga je primerno predložiti

UUNT v podporo ugovoru in da mora UUNT analizirati vse predložene elemente, da lahko presodi, ali so dejansko dokaz o registraciji ali vložitvi prijave prejšnje znamke, pri čemer dokazov neke vrste ne sme samodejno zavrniti kot nesprejemljive zaradi njihove oblike. Poleg tega je v točki 46 iste sodbe menilo, da je, prvič, na podlagi izpisov iz registra znamk, priloženih ugovoru, mogoče določiti datum izteka veljavnosti varstva prejšnjih znamk, in drugič, ugotoviti, da so bile ob izdaji odločbe odbora za pritožbe veljavne štiri od petih prejšnjih znamk.

63 Splošno sodišče je v točki 46 zgoraj navedene sodbe MIP Metro proti UUNT – Tesco Stores (METRO) razsodilo, da če stranka, ki vloži ugovor, ne predloži dokaza o podaljšanju prejšnje znamke, ki ga v skladu s členom 42(3) Uredbe št. 40/94 zahteva UUNT, je ta dvakrat napačno uporabil pravo s tem, da je menil, prvič, da ne more upoštevati prenehanja veljavnosti prejšnje znamke, preden oddelek za ugovore ne odloči o ugovoru, in drugič, da oddelek za ugovore ni pooblaščen zahtevati podatkov o podaljšanju prejšnje znamke po prvotni predložitvi dokazov.

64 V nasprotju s trditvijo družbe Anheuser-Busch prav tako ni nikakor očitno, da je bila pred sprejetjem izvedbene uredbe iz leta 2005 ustaljena praksa UUNT taka, da bi moral vlagatelj ugovora na lastno pobudo predložiti dokaz o podaljšanju prejšnje znamke skupaj z drugimi dejstvi, dokazi in navedbami, ki jih je treba predložiti v podporo ugovoru v roku, ki ga za to določi UUNT v skladu s členom 42(3) Uredbe št. 40/94.

65 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je v zadevni odločbi drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 9. julija 2003 v sporu, v katerem je bila izrečena zgoraj navedena sodba Atomic Austria proti UUNT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), ta odbor ob ugotovitvi, da se je dokaz o podaljšanju prejšnjih znamk jasno in

nedvoumno zahteval v zaznamku, priloženem dopisu UUNT, naslovljenem na vlagatelja ugovora na podlagi člena 42(3) Uredbe št. 40/94, zavrnil ugovor, ker v določenem roku tak dokaz ni bil predložen.

66 Nasprotno, ta odbor je v zadevni odločbi prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 23. maja 2004 v sporu, v katerem je bila izrečena zgoraj navedena sodba MIP Metro proti UUNT – Tesco Stores (METRO), ugodil pritožbi zoper odločbo oddelka za ugovore, s katero je bil zavrnjen ugovor, ker vlagatelj ugovora, čeprav je bil pozvan k predložitvi dokaza o podaljšanju prejšnje znamke, tega dokaza ni predložil. Odbor za pritožbe je menil, da je bila prejšnja pravica na dan vložitve ugovora in prav tako na dan, na katerega bi bilo treba predložiti dokaze, še vedno veljavna in da tako vlagatelju ugovora ni bilo treba dokazati podaljšanja registracije znamke, katere imetnik je bil.

67 Iz tega tudi izhaja, da se v nasprotju s trditvijo družbe Anheuser-Busch niti ne zdi, da bi bilo mogoče v tej zadevi upoštevati določbe pravila 19(2) in (4) izvedbene uredbe iz leta 2005, saj te pomenijo le uzakonitev razlage člena 42(3) Uredbe št. 40/94 in pravil 16(1) in (3) ter 20(2) izvedbene uredbe iz leta 1995, ki jo je podalo Splošno sodišče na podlagi ustaljene prakse UUNT.

68 Čeprav navedene določbe izvedbene uredbe iz leta 2005 odslej v nekih mejah izrecno določajo, da mora vlagatelj ugovora predložiti dokaz o podaljšanju prejšnje znamke

v roku iz člena 42(3) Uredbe št. 40/94, pa s tem vsekakor pojasnjujejo splošno pravilo iz te določbe, katere namen je okrepiti pravno varnost subjektov, vključenih v postopke z ugovorom pred UUNT. V teh okoliščinah, kot je pravilno razsodilo Splošno sodišče v točki 76 izpodbijane sodbe, novih pravil, uveljavljenih z navedeno izvedbeno uredbo, v tem sporu ne bi bilo mogoče uporabiti retroaktivno.

69 Zato je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče pravilno uporabilo pravo, ko je v točki 79 izpodbijane sodbe s sklicevanjem med drugim na točko 41 zgoraj navedene sodbe MIP Metro proti UUNT – Tesco Stores (METRO) razsodilo, da je iz razlage pravila 16 v povezavi s pravilom 20 izvedbene uredbe iz leta 1995 razvidno, da je, prvič, UUNT upravičen zahtevati dokaz o podaljšanju prejšnje znamke, če se ta izteče po datumu vložitve ugovora, in da, drugič, iz teh določb ni razvidno, da bi moral vlagatelj ugovora tak dokaz predložiti na lastno pobudo.

70 Dodati je treba, kot je med drugim razsodilo Splošno sodišče v točkah 41 in 46 zgoraj navedene sodbe MIP Metro proti UUNT – Tesco Stores (METRO), da pooblastilo, ki ga ima tako UUNT, da zahteva dokaz o podaljšanju prejšnje znamke, lahko temelji tudi na členu 76 Uredbe št. 40/94.

71 Iz tega sledi, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Drugi pritožbeni razlog: kršitev člena 74(2) Uredbe št. 40/94

Trditve strank

72 Družba Anheuser-Busch z drugim pritožbenim razlogom graja presojo Splošnega sodišča, da lahko odbor za pritožbe upošteva potrdilo o podaljšanju, ne da bi bil dolžan izvrševati diskrecijsko pravico, ki mu je bila dana s členom 74(2) Uredbe št. 40/94 in priznana s sodbo z dne 13. marca 2007 v zadevi UUNT proti Kaul (C-29/05 P, ZOdl., str. I-2213, točka 43).

73 Splošno sodišče naj ob ugotovitvi, da je bilo potrdilo o podaljšanju predloženo v določenem roku in da se člen 74(2) Uredbe št. 40/94 ne uporablja, ne bi kršilo le postopkovnih pravil glede predložitve dokazov v rokih, določenih v okviru postopkov z ugovorom pred UUNT, pri čemer gre za očitek, obravnavan v prvem pritožbenem razlogu, ampak tudi sam ta člen 74(2).

74 UUNT zatrjuje, da ker družba Budvar ni bila vezana na noben poseben rok za predložitev dokaza o podaljšanju registracije znamke R 238 203, člen 74(2) Uredbe št. 40/94 v okoliščinah te zadeve ni bil uporaben in odbor za pritožbe torej ne bi smel izvrševati diskrecijske pravice, določene v njem.

75 Družba Budvar trdi, da ker vlagatelj ugovora ni bil zavezan predložiti potrdila o podaljšanju v kakršnem koli roku, v obravnavani zadevi ni bilo „prepozne vložitve“. UUNT bi moral pred odločanjem o ugovoru po uradni dolžnosti preizkusiti, ali so pravice, navajane v podporo ugovoru, veljavne. Tako bi bilo povsem nepomembno, kdaj je vlagatelj ugovora predložil potrdilo o podaljšanju prejšnje znamke, katere imetnik je, in ali ga je dejansko predložil.

Presoja Sodišča

76 Družba Anheuser-Busch z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je s tem, da je v točki 71 izpodbijane sodbe odločilo, da pri izpodbijani odločbi ni mogoče ugotoviti nobene kršitve člena 74(2) Uredbe št. 40/94 glede upoštevanja potrdila o podaljšanju, napačno uporabilo pravo.

77 Ker po mnenju družbe Anheuser-Busch to potrdilo ni bilo predloženo v roku, ki ga je določil UUNT v skladu s členom 42(3) Uredbe št. 40/94, naj bi šlo za dokaz, ki ni bil predložen v ustreznem času v smislu člena 74(2) te uredbe. UUNT bi ga zato lahko spregledal le ob izvajanju pooblastila za izločanje prepozno predloženih dokazov, ki ga ima za to na podlagi iste določbe. Vendar naj UUNT v obravnavani zadevi ne bi uporabil tega pooblastila, ker naj bi napačno menil, da je bil dokaz predložen v ustreznem času.

78 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je iz točke 69 te sodbe razvidno, da je Splošno sodišče ob pravilni uporabi prava ugotovilo, da vlagatelju ugovora v tej zadevi ni bilo treba predložiti dokaza o podaljšanju znamke R 238203 v roku, določenem v skladu s členom 42(3) Uredbe št. 40/94.

79 Ker je bilo potrdilo o podaljšanju predloženo v ustreznem času, je Splošno sodišče pravilno odločilo, da UUNT ni bil dolžan uporabiti pooblastila, ki ga ima na podlagi navedenega člena 74(2), da bi lahko upošteval ta dokaz.

80 Zato je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94

Trditve strank

81 Družba Anheuser-Busch s tretjim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je razsodilo, da so bili dokazi o uporabi znamke R 238 203, ki jih je družba Budvar predložila v podporo svojemu ugovoru, zadostni, kršilo člen 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94.

82 Dokaz o uporabi, ki ga je predložila družba Budvar, naj bi skoraj izključno dokazoval le uporabo druge znamke, in sicer znamke št. 674 530, ki v stilizirani obliki vsebuje besedi „Budweiser Budvar“. Vendar naj odbor za pritožbe niti Splošno sodišče te znamke ne bi upoštevala, ker ne pomeni prejšnje pravice glede na znamko, katere registracija se zahteva.

83 Vendar naj bi bilo iz točk od 81 do 86 sodbe z dne 13. septembra 2007 v zadevi Il Ponte Finanziaria proti UUNT (C-234/06 P, ZOdl., str. I-7333) razvidno, da dokaz o uporabi registrirane znamke ne more biti hkrati dokaz o uporabi druge registrirane znamke. Splošno sodišče naj bi moralo preizkusiti uporabnost tega načela v obravnavani zadevi.

84 Družba Anheuser-Busch meni, da bi moralo Splošno sodišče ta preizkus opraviti zato, ker je poudarjala, da dokumenti, ki jih je družba Budvar predložila kot dokaze o uporabi, ne izpolnjujejo meril iz člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94, in ker je te dokaze izpodbijala zlasti glede vrste uporabe znamke, in sicer glede tega, kako se je pojavljala na samih proizvodih.

85 Napačno naj bi bilo torej, da je Splošno sodišče v točki 112 izpodbijane sodbe ugotovilo, da družba Anheuser-Busch ni izpodbijala dejstva, da so bili zadevni dokumenti povezani z uporabo znamke R 238 203.

86 UUNT najprej trdi, da tretji pritožbeni razlog ni dopusten iz dveh razlogov.

87 Prvič, šlo naj bi za nov pritožbeni razlog, ki spreminja predmet spora, kot je bil predložen Splošnemu sodišču, čeprav naj bi bila predložitev takega novega razloga prepovedana na podlagi členov 113(2) in 116(2) Poslovnika Sodišča, ker se njegov nadzor omejuje na odgovore Splošnega sodišča glede razlogov, ki so se navajali pred njim.

88 To naj bi bilo toliko bolj res, ker je bila sodba Splošnega sodišča, ki je predmet pritožbe, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Il Ponte Finanziaria proti UUNT, že izdana, ko je bila pri Splošnem sodišču vložena tožba družbe Anheuser-Busch, tako da ni bilo nobenega razloga, zakaj ta družba v tej vlogi ne bi podala pritožbenega razloga v tem smislu.

89 Drugič, iz izpodbijane sodbe naj bi bilo razvidno, da je Splošno sodišče navedlo, da dokazi, ki jih je predložila družba Budvar, potrjujejo uporabo besede „budweiser“ „v različnih oblikah“. Nasprotno naj Splošno sodišče ne bi nikoli navedlo, da je uporaba znamke R 238 203 dokazana na podlagi dokazov o uporabi znamke št. 674 530. Če bi to storilo, bi se poleg tega sklicevalo na uporabo člena 15(2)(a) Uredbe št. 40/94 v obravnavani zadevi.

90 Ugotovitev Splošnega sodišča glede dokazov, ki jih je predložila družba Budvar, in sicer, da ti potrjujejo resno in dejansko uporabo znamke R 238 203, tudi v obliki besede, naj bi bila med drugim dejanska ugotovitev, ki ne more biti predmet nadzora Sodišča.

91 Dalje, tudi ob predpostavki, da je ta pritožbeni razlog dopusten, UUNT trdi, da nikakor ni utemeljen, ker temelji na izkrivljanju dejstev.

92 Nazadnje, načela, ki ga je Sodišče uporabilo v zgoraj navedeni sodbi Il Ponte Finanziaria proti UUNT, naj ne bi bilo mogoče uporabiti v obravnavani zadevi, ker okoliščine te izključujejo vsako podobnost. To načelo naj bi se uporabilo le, če vlagatelj ugovora veljavno navaja različni znamki in se za obe zahteva dokaz o uporabi. Tako bi bilo le, če bi obstajalo tveganje, da bi se bilo z dokazom o uporabi znamke mogoče izogniti zavrnitvi druge znamke v okviru ugovora.

93 Vendar naj v zadevnem sporu ne bi bilo tako, ker znamke št. 674 530, ki v stilizirani obliki vsebuje besedi „Budweiser Budvar“, ne bi bilo mogoče navajati v postopku z ugovorom, ker ne pomeni prejšnje pravice.

94 Družba Budvar trdi, da sta UUNT in Splošno sodišče potrdila, da dokazi, ki jih je predložila, jasno dokazujejo vrsto uporabe znamke, in sicer uporabo za pivo.

95 Družba Budvar trdi, da je predložila dokumente, ki dokazujejo uporabo znamke R 238 203, ker se je vsaj ta znamka pojavljala na upoštevnih proizvodih, in sicer na pivu, oglase za katero je predložila sama. Ta dejstva naj bi se jasno upoštevala v točkah od 110 do 115 izpodbijane sodbe.

96 Poleg tega naj se v tej zadevi ne bi bilo mogoče sklicevati na zgoraj navedeno sodbo Il Ponte Finanziaria proti UUNT, ker se je ta nanašala na vprašanje, ali lahko dokaz o uporabi znamke rabi za dokaz o uporabi druge znamke, medtem ko je v obravnavanem sporu vlagatelj ugovora že predložil dokaz o resni in dejanski uporabi znamke R 238 203 s tem, da je predložil različne dokumente, ki dokazujejo uporabo besede „budweiser“ v povezavi s pivom.

Presoja Sodišča

97 Družba Anheuser-Busch s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču v bistvu očita, da ni razveljavilo sporne odločbe, ker glede na pogoje iz člena 43(2) in (3) Uredbe št. 40/94 dokumenti, ki jih je predložila družba Budvar, niso zadostovali za dokaz resne in dejanske uporabe znamke R 238 203.

98 V izpodbijani sodbi naj bi na tem mestu prišlo do napačne uporabe prava, ker naj bi zadevni dokumenti v bistvu dokazovali uporabo druge znamke, in sicer znamke št. 674 530, znamke, ki pa je odbor za pritožbe ni upošteval, ker ne pomeni prejšnje

znamke v smislu člena 8(1) Uredbe št. 40/94. Vendar naj bi bilo iz zgoraj navedene sodbe Il Ponte Finanziaria proti UUNT, in zlasti iz njene točke 86 razvidno, da dokaz o uporabi registrirane znamke ne more hkrati biti dokaz o uporabi druge registrirane znamke, ker naj bi bila zadnja le slaba različica prve.

99 Vendar kot pravilno trdi UUNT, družba Anheuser-Busch navaja pritožbeni razlog, ki ni bil del tožbe, vložene pri Splošnem sodišču proti tej odločbi.

100 Zato gre za nov razlog, ki širi predmet spora in ki ga zato ni mogoče prvič navajati šele med pritožbo (glej zlasti sodbo z dne 18. decembra 2008 v zadevi Les Éditions Albert René proti UUNT, C-16/06 P, ZOdl., str. I-10053, točka 125).

101 Treba je namreč poudariti, da je Splošno sodišče v točkah 110 in 112 izpodbijane sodbe ugotovilo, da družba Anheuser-Busch ni izpodbijala dejstva, da so bili zadevni dokumenti povezani z uporabo znamke R 238 203. Splošno sodišče je v točki 114 izpodbijane sodbe navedlo, da je družba Anheuser-Busch pred njim trdila, da bi se moral odbor za pritožbe opreti na druge ugotovitve, kot je vrsta uporabe te znamke v Nemčiji in Avstriji.

102 Iz tega sledi, da je Splošno sodišče ugotovilo, da se je predmet spora, ki ga je obravnavalo, nanašal zgolj na vprašanje, ali zadevni dokumenti zadostujejo za dokaz resne in dejanske uporabe znamke R 238 203, zlasti glede na vrsto njene uporabe, in se ni nanašal na vprašanje, ali so bili ti dokumenti povezani z uporabo te znamke ali druge znamke, ki jo je prav tako navajal vlagatelj ugovora, vendar jo je UUNT v postopku z ugovorom izločil.

103 Zato je Splošno sodišče v točki 114 izpodbijane sodbe odgovorilo le na trditve, ki so mu bile podane glede prvega vprašanja, in ni obravnavalo drugega vprašanja, o katerem se sicer pred njim ni razpravljalo.

104 Vendar je družba Anheuser-Busch pred Sodiščem zatrjevala, da je to zadnje vprašanje zajeto v njeni tožbi pred Splošnim sodiščem, zlasti v njenem tretjem tožbenem razlogu.

105 Vendar je iz samega besedila točk 110, 112 in 114 izpodbijane sodbe razvidno, da Splošno sodišče v ničemer ni narobe ocenilo obsega tega tožbenega razloga.

106 Poleg tega trditev, da se dokazi, ki jih je predložila družba Budvar nanašajo na uporabo znamke, ki ni znamka, ki jo je upošteval odbor za pritožbe, ne pomeni zadostne povezave s tretjim tožbenim razlogom, navajanim pred Splošnim sodiščem, glede dejstva, da ti dokazi ne izpolnjujejo potrebnih pogojev za to, da bi bilo za zadevno prejšnjo znamko mogoče šteti, da je bila predmet resne in dejanske uporabe, ter zato glede take trditve ni mogoče šteti, da zgolj širi tretji tožbeni razlog.

107 Ta trditev se namreč nanaša na točke od 81 do 86 zgoraj navedene sodbe Il Ponte Finanziaria proti UUNT, ki se nanaša na tožbeni razlog glede člena 15(2)(a) Uredbe št. 40/94, medtem ko se tretji tožbeni razlog, ki ga je družba Anheuser-Busch navajala pred Splošnim sodiščem, nanaša na člen 43(2) in (3) te uredbe.

108 Cilj te trditve je vsekakor drugačen od cilja tretjega tožbenega razloga razveljavitvene tožbe, ker ne zadeva izpodbijanja tega, ali se prejšnja znamka resnično uporablja na trgu, ampak vprašanje, ali se dokazi nanašajo na eno, in ne na drugo znamko.

109 Zato je treba tretji pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten.

110 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da nobenemu od treh pritožbenih razlogov, ki jih družba Anheuser-Busch navaja v podporo svoji pritožbi, ni mogoče ugoditi in da je zato treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

111 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 Poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker sta UUNT in družba Budvar predlagala, naj se družbi Anheuser-Busch naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi predlogi v navedenih zadevah ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družbi Anheuser-Busch Inc. se naloži plačilo stroškov.

Podpisi